

ρίζα (корень, κόρεν) π. χ. дух. αἱ δὲ προστεθεῖσαι ἔπειτα συλλαβαὶ ἢ γράμματα, λέγονται βοηθητικὰ γράμματα καὶ συλλαβαὶ ἢ καταλήξεις. дух(у). дух(ове), дух(овенъ), дух(овникъ), дух(овѣтъ), дух(амъ), дух(нѣтъ), дух(ало). Ὡς ἐκ τῆς ῥίζης λοιπὸν αἱ λέξεις γίνονται πρωτότυποι (коренни, първообразни) ἢ παράγωγοι (производни). Δύο λέξεις δὲ συγχωνευθεῖσαι εἰς μίαν γεννῶσι τὰς συνθέτους (сложени): скоропýсецъ (ταχυγράφος), кръстоно́сецъ (σταυροφόρος) ἢ εἰσὶν ἀπλᾶι ἐκ μιᾶς λέξεως (прости).

Σημ: 1. Συνεχῶς ἀπαντῶμεν διττὰς ἢ περισσοτέρας ῥίζας: ἕνεκα τῆς μεταθέσεως ἢ ἀνταλλαγῆς τῶν γραμμάτων των. Мр(ж) (ἀποθνήσκω), мор(ж) (θανατόνω), смър(тъ) (θάνατος) мър(тъвъ) (τεθνήκως)

Ἐκ τῶν λέξεων γίνεται ἡ πρότασις ἢ ὁ λόγος. Τὰ δὲ μέρη τοῦ λόγου (части-тъ на слово-то) ἐν τῇ Βουλγαρικῇ γλώσσῃ εἶναι δέκα. 1) Ὄνομα οὐσιαστικὸν (име съществително), 2) Ἄρθρον (членъ) 3) Ἐπίθετον (Прилагателно), 4) Ἀντωνυμία (Мѣстоимѣние), 5) Ῥῆμα (Глаголъ), 6) Μετοχὴ (Причастие), 7) Ἐπίρρημα (Нарѣчие), 8) Πρόθεσις [Прѣдлогъ], 9) Σύνδεσμος (Съѣвъ), καὶ 10) Ἐπιφώνημα (Междумѣтие).

Σημ: 2, "Οἱ αἱ Σλαβικαὶ γλώσσαι, ὡς καὶ ἡ Λατινικὴ καὶ ἡ ἐπικὴ τῶν Ἑλλήνων στεροῦνται τοῦ ἄρθρου, ἀντ' αὐτοῦ δὲ μεταχειρίζονται τὰς ἀντωνυμίας, ἐξ ὧν ἐρανίσθησαν καὶ τὰ Βουλγαρικὰ ἄρθρα.

Ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν τὰ μὲν ὀνομάζονται κύρια (сѣственни), τὰ δὲ προσηγορικὰ (нарицателни). Τὰ αὐτὰ εἰσὶν ἔμψυχα (одушевлѣнни), ἄψυχα (неодушевлѣнни), καὶ ἀφηρημένα (отвлѣчени): Дунавъ, Богъ, человекъ, домъ, умъ, душа. Ἐκ τῶν προσηγορικῶν ὑπάρχουσι καὶ ἀθροιστικὰ (сѣбирателни) нарѣдъ (ἔθνος), ὑποκοριστικὰ (умалѣтелни): перцѣ, главица, ножче (κονδυλάκι, κεφαλάκι, μαχαιράκι),